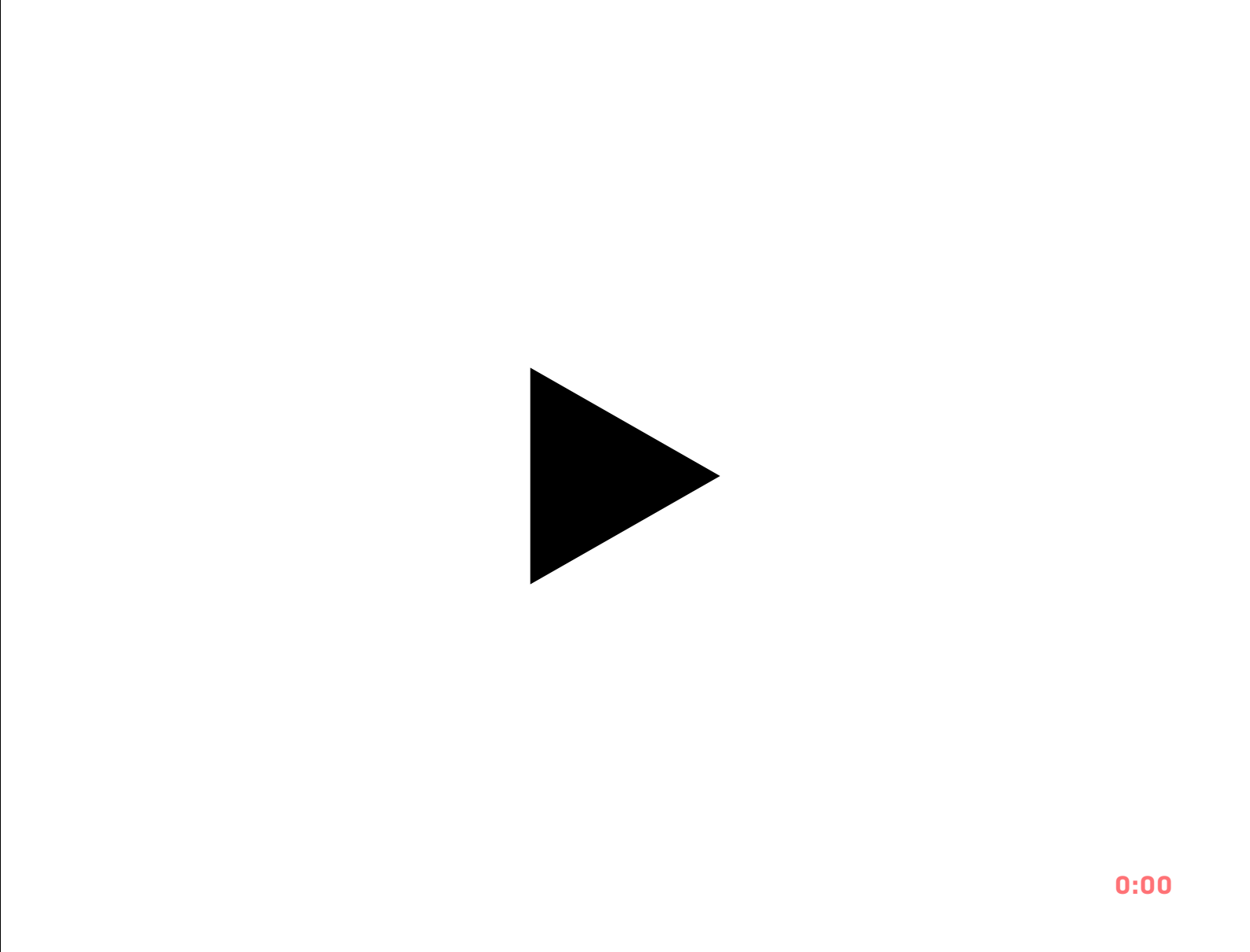

A low-angle photograph of a person hanging from a street light pole. The person is upside down, with their head near the glowing light fixture. They are wearing a blue and white patterned shirt and dark pants. The background is a clear, deep blue sky. In the lower portion of the frame, the dark silhouette of a tree is visible. To the right, a street sign on a horizontal pole reads "PARMELEE" with a small triangular symbol to its left. The overall mood is surreal and somber.

DOMESTIC

ARENAS

0:00

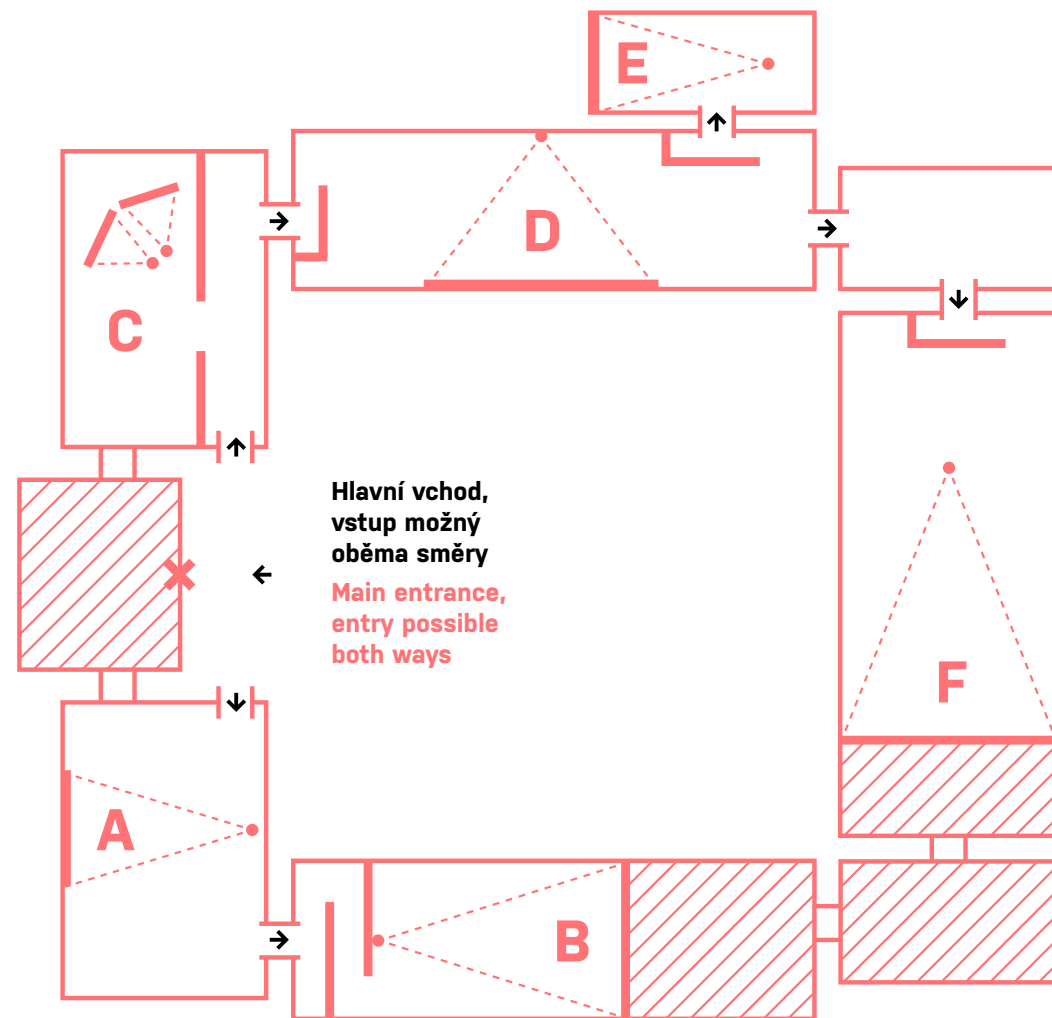
Galerie Rudolfinum

**19.1. —
— 18.3. 2018**

0:01

DOMESTIC ARENAS

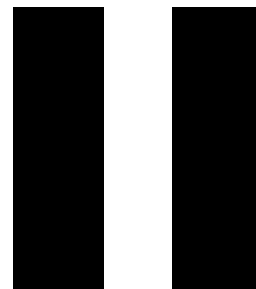
0:02

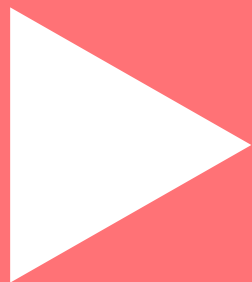
A SHIMON ATTIE 0:47
B STAN DOUGLAS 0:17
C KAHLIL JOSEPH 0:27
D OMER FAST 0:41
E JEREMY DELLER 0:21
& CECILIA BENGOLEA
F JOHN AKOMFRAH 0:35

0:05

0:06

0:07

INTRO

0:08

Věci zažíváme jedinečně. To, jak my vidíme svět, nemůže být nikdy identické s prožitkem dokonce ani těch, kteří jsou těsně kolem nás. Naše slova i naše činy mají nějaký význam, když vznikají, a jiný, když jsou ostatními přijímány. Domýšlet tyto vztahy znamená se stále pokoušet porozumět jinakosti. Vnitřní paradox této skutečnosti tvoří krásu i nebezpečí mezilidských vztahů.

Jakkoliv se mohou zdát v poklidném středoevropském světě některá témata vzdálená, bez jakéhokoli pozadí v naší nynější i minulé existenci. Přesto jsou v kulturním, politickém i společenském prostoru, do něhož bezpochyby patříme a chceme patřit, zásadní, stále živá, otevřená, hodná pozornosti. Palčivé pocity akutní naléhavosti rozdílů a historicky vzniklých problémů vztahů bělošské většiny a černochů především ve Spojených státech, jsou neoddělitelné od evropské historie. Kořeny tohoto stavu vycházejí ze staletí kolonialismu, jehož kolébkou byla Evropa. Stejně jako otrokářství, které navždy poznamenalo životy miliónů lidí. Z Evropy vycházely intervence, jež vedly, byť mnohdy se značným časovým odstupem, v konečném důsledku k neodvratným pohybům migračních mas. Konečně i některé dnešní války mimo náš prostor, do nichž odcházejí mladí Evropané bojovat, se vracejí svými důsledky zpět, neboť je pro nás velmi obtížné vstřebat tak odlišnou skutečnost, již veteráni přinášejí a nikdy se jí už asi nezbaví. V jistém smyslu se pak stává nechtěně, někdy neodbytně, traumatickou součástí naší reality. Seismické politické události mohou vést k hlubokým sociálním transformacím a vyústit ve zcela neočekávané pohyby nabitě energií a smést stávající a velmi urputně hájené dosavadní uspořádání.

Výstava Domestic Arenas je ojedinělou sondou do naznačených problémů v médiu videoartu, jenž se jeví jako ideální svou neobyčejnou formální elasticitou, emoční bezprostředností, možností proměňovat rytmus děje i tón narace, obrazovou věrohodností a, což je v tomto projektu nanejvýš důležité, hudebním doprovodem. Ten mnohdy navozuje dynamiku a členění obrazové složky, v jiném než obrazovém médiu přináší v podtextu zásadní informaci k tématu, navozuje způsob jeho čtení a vytváří kontextuální rámec. Není od věci si uvědomit, že přinejmenším posledních osmdesát let je

We all have our unique way of experiencing. The way we see the world will never be identical even to the experience of those who are standing next to us. Our words and our actions mean one thing as we say or do them, and another as they are received by others. To presume these relationships means a steady effort to understand otherness. The internal paradox of this fact makes the beauty as well as the peril of interpersonal relationships.

No matter how remote some themes may seem in a peaceful Central European world, without any foundation in our present and past existence, in the political and social space where we belong and want to continue to belong they are substantial, still alive, open and deserving attention. The burning sensations of acute urgency of the differences, and legacy problems of the relationships of the white majority to the blacks mainly in the United States, cannot be separated from European history. The roots of this situation go deep into the hundreds of years of colonialism, of which Europe was the cradle. Just as slavery, which marked the lives of millions of people – forever. Interventions which ultimately triggered, albeit often much later in time, the unavoidable movements of migration flows. Finally, even today's wars which are raging outside our space, but where young Europeans go to fight, return them to us with consequences, because we find it very hard to absorb such a different reality which the veterans bring with them, most likely for good. It then becomes – unwanted and sometimes importunate – a traumatic part of our reality. Seismic political events may lead to deep social transformations and end in wholly unexpected movements charged with energy that threatens to eradicate the established order which we have fought so hard to preserve.

The exhibition Domestic Arenas is a unique inquiry into problems hinted at using video art as a medium. Video art appears to be ideally fit for this purpose due to its extraordinary formal elasticity, emotional immediacy, the way it switches between paces and tones of the narration, visual authenticity and - what is really important in this project – the presence of a musical score.

západní populární hudba bez černošského základu téměř nemyslitelná. Jinými slovy se nám některé naše minulé činy vrátily, v tomto případě výjimečně ve velmi pozitivním smyslu, a staly se součástí našeho světa. Vystavené práce oscilují od nekonečného šestihodinového proudu hudby (Stan Douglas), která se valí jako nespoutaná masa v dlouhých sekvencích a protipohybech, časových skocích i záměrných dobových nesrovnalostech, až po vyostřené a velmi dynamicky podané sociální analýzy prakticky vyloučených skupin v tématech pouličních soutěží v tanci (Jeremy Deller – Cecilia Bengolea) nebo velmi emotivně vypjatých scénách střetů odlišných světů v ulicích Los Angeles (Kahlil Joseph). Ve zcela odlišném modu narace pak stojí filmově pojaté a velmi pomalu vyprávěné příběhy návratu z války (Omer Fast), úzkosti ze ztráty vlastního světa uprchlíků (Shimon Attie) až po formálně epicky a opulentně pojatou férii odkazující k počátkům otrokářství v 16. století (John Akomfrah).

Soubor šesti videí, tvořících tuto výstavu, nevytváří, jak by bylo možné očekávat, kontinuální linku nějakého příběhu. Každé dílo je samostatné, není vázané na ostatní vystavené práce, je možné ho shlédnout v jakémkoliv pořadí a v jakémkoliv počtu, je ale také možné se vracet a vstřebávat jednotlivá díla v různých kombinacích. Každé z děl otevírá jednu z domácích arén, zastupuje jednu zásadní otázku a problém, k němuž lze najít bezpočet dalších variant a fazet. Dnes existuje, mnohdy ve velmi těsném sousedství, mnoho nejrozumnějších realit, jež se navzájem nemusí vůbec dotýkat. Mají své zákonitosti a způsoby fungování, ať už historicky vnucené nebo naopak zcela spontánně a relativně svobodně nastolené z vnitřní dynamiky. Mnohdy ani nemají potřebu se příliš vymezovat vůči okolnímu světu, ale také s ním nechťejí splývat. Tato jinakost je trvalou a často problematickou součástí lidského společenství od nepaměti. Ale ještě nikdy jsme sobě nebyli blíže, neměli jsme tolik tak snadno dostupných informací o ostatních, neměli jsme možnost se s nimi konfrontovat, ale zároveň zůstat ve své bublině. Její zdánlivé bezpečí odstupu nepřináší jistotu možnosti řešení akutních problémů, které mohou vzniknout jinde, bez jakékoliv vazby na náš „zajištěný“ svět.

Music often introduces a dynamic element and structure to the visual; it communicates essential information on the subject in a format other than visual; induces the way it should be read; and provides a contextual framework. It should be noted that, for at least the last eighty years, western pop music would not be what it is without a “black” backbone. In other words, some of our past deeds have come back to “haunt us” but, in this particular case, in a very good way – they have become a part of our world. The exhibited works oscillate between an infinite six-hour stream of music (Stan Douglas), which undulates, as a mass unchained, in long sequences and counter-movements, temporal leaps and deliberate irregularities of the tempo, and intense and very social analysis of practically excluded groups, dynamically delivered through a portrayal of street dance competitions (Jeremy Deller – Cecilia Bengolea), or highly emotional scenes of clashes between vastly different worlds on the streets of Los Angeles (Kahlil Joseph), through to - with a change in the narrative mode – very cinematographic and slow-paced stories of a return from the war (Omer Fast), of refugees’ anxiety of the loss of their owl world (Shimon Attie), and opulently produced epic fantasy drama of the beginnings of the slave trade in the 16th century (John Akomfrah).

A set of six videos that, together, make this exhibition, would suggest a continual narrative of a story. Here, however, every video stands alone; it has no connection with the other works. The videos can be viewed in any order and no matter how many times; it is also possible to revisit them and consume them in different combinations. Each work opens one “domestic arena”, symbolises one major issue and problem – still, one can find a number of other variations and facets for each one. Today, many diverse realities coexist, often in close proximity, yet often they do not touch one another. They have their own laws and ways of working; they are either dictated by history or completely spontaneous, relatively free-born out of inner dynamics. Often, they do not feel the need to assert themselves in the outside world; nor do they want to blend with it. This otherness is a permanent, and often problematic, companion of human communities since time immemorial. Never before were we so close; never before was information about others so readily

Všem dílům je společná široká škála zásadně formulovaných postojů a vyostřených vyjádření k otázkám, které oscilují mezi štěstím a bolestí, mezi životem a smrtí, mezi hledáním identity a spirituality, otázkám, které svou komplexitou jsou světem pro sebe. Je na místě se pokoušet tyto samostatné entity přenášet do jiných, nesouměřitelných, odlišných sociálních situací, které historicky postrádají takovou zkušenost a pokoušet se tak probouzet nové spojnice.

Petr Nedoma

available on such a scale; and never before we could confront ourselves with this information, yet stay in our own bubble. The seeming safety of distance, which the bubble affords us, does not bring the certainty of a solution of acute problems which may have originated somewhere else, without a connection to our “secure” world.

What all the presented works have in common is the broad spectrum of definitively formulated views and fierce statements on issues which oscillate between happiness and pain, between life and death, between a quest for identity and spirituality – issues whose complexity destines them to be a world onto themselves. With a view to activating new circuits, we must try and position these sovereign entities in other, distinctly different social situations that lack this historical experience.

Petr Nedoma

**Předpoklady, kontext
propojování západních
kulturních prvků
s ostatními**

**Assumptions and
the context of fusing
elements of the western
culture with others**

Stan Douglas_Luanda-Kinshasa_2013

6h 1'

Video Luanda-Kinshasa natočené jako dokumentární film na scéně pečlivě připravené tak, aby připomínala legendární newyorské nahrávací studio, zobrazuje fiktivní jazz-funkovou skupinu ze 70. let ve zdánlivě nekonečném reálném jamu. Hlavním tématem díla je postihnutí předpokladů a kontextů mísení západních a „exotických“ kulturních prvků, a to zejména na poli umělecké tvorby. Hudba skupiny odráží tehdejší splývání tradice amerického jazzu, funku a afrobeatu – kulturní mix umožněný, jak název díla nepřímě evokuje, vznikající nezávislostí a rostoucí diferenciací afrických národů. Myšlenku propojování zdánlivě nesourodých prvků tvořící autentický celek nalezneme také v technickém postupu během vzniku videa. Kamera zdánlivě plynule krouží kolem studia, mix zvuku zdůrazňuje muzikanta v záběru a posiluje dojem, že sledujeme živé vystoupení. Ve skutečnosti však sledujeme iluzi jam improvizace, vytvořené díky Douglasovu složitému remixu ve střížně, který překračuje šest hodin střídání nahrávek, opakovaných kombinací různých záběrů a úseků doprovodné hudby. Nekonečná sekvence variací vykouzluje vizi kultury jako potenciálně nekonečné směsi. Jedná se o metaforické zobrazení pokroku a vývoje civilizace od primitivních kmenových rituálů doprovázených zvukem bubnů a dalších nástrojů po sofistikovanější projevy, které ovšem v sobě tyto starší prvky obsahují. Umění samo o sobě je oblastí, která umožňuje nenuceně spojovat rozdílné kultury a mentality s jejich charakteristickými znaky, což je jednou z jeho neoddiskutovatelných hodnot.

0:17

The video film Luanda-Kinshasa, shot in a documentary style on a stage meticulously contrived to resemble one legendary recording studio in New York, tells the story of a fictitious jazz-funk band from the seventies, caught up in a seemingly endless real-time jam session. The main theme here is to capture the assumptions and contexts for fusing elements of the western and “exotic” cultures, especially in the sphere of artistic expression. The band’s music reflects the contemporary traditions of jazz-funk-afrobeat fusion – a cultural blend made possible, as the name of the film implicates, the expanding independence and growing differentiation of African nations. The idea of marrying seemingly disparate elements into an authentic whole can also be found in the technical production of the video. The camera appears to be circling around the studio; and the sound mixed as to accentuate the musician who is in the shot augments the feeling that we are watching a live performance. We are, in fact, watching just an illusion of an improvised jam session created, using a complex remix process, in Douglas’ editing room: over six hours of editing, repetitive combinations of takes and musical score sequences. An infinite sequence of variations conjures a vision of culture as a potentially never-ending blend. It is a metaphorical depiction of progress and development of our civilisation – from primitive tribal rituals to the beat of drums and other instruments, to more sophisticated manifestations which, however, incorporate the older elements. Art itself is an arena where different cultures, and their emblematic motifs, freely merge – it is one of the undisputed qualities of art.

0:18

0:19

Jeremy Deller & Cecilia Bengolea

Bom Bom's Dream

2016

Video stills

© The Artist and The Modern Institute,
Andrew Hamilton / Toby Webster Ltd, Glasgow

0:20

Jeremy Deller & Cecilia Bengolea

Bom Bom's Dream_2016

12' 30"

Video Bom Bom's Dream vytvořil Jeremy Deller ve spolupráci s choreografkou Cecilíí Bengoleou a složil k němu také hudbu. Na pozadí surrealistického příběhu japonské tanečnice, známé jako Bom Bom, zkoumá film společenskou podstatu rituálů souvisejících s populární hudbou. Groteskní taneční pohyby vznášející se postavy Bom Bom a postava chameleona jako ústředního vypravěče, který mimochodem mluví hlasem skutečného přítele Bom Bom, nás přivádí do fantaskního světa, připomínajícího putování Alenky v Říši divů. Fantazie a snová atmosféra nám perfektně zprostředkovává pocit uvolnění a svobody, která je evokována i bezprostředností pohybových kreací. Celková vizualita díla s častým použitím tzv. low-fi speciálních efektů poukazuje na převládající západní estetiku videoklipů devadesátých let. To vše se odehrává v kontextu lokální jamajské hudebně-taneční scény ovlivněné prvky reggae, která tak vytváří charismatický živelný mix mezikulturních prvků.

0:21

Jeremy Deller produced the video Bom Bom's Dream in collaboration with the choreographer Cecilia Bengolea; Deller also composed the musical score. On the background of a surreal story of a Japanese dancer known as Bom Bom, the film explores the societal essence of rituals associated with popular music. Grotesque dance moves of the levitating figure of Bom Bom, and the character of the chameleon as the central narrator who, by the way, speaks in the voice of Bom Bom's real boyfriend, ushers us into a fantasy world reminiscent of Alice in Wonderland. Fantasy and dreamlike atmosphere perfectly conveys a feeling of ease and freedom, which is also evoked by the immediacy of the dance moves. The overall visuality of the film, which often uses the so-called low-fi special effects, references the prevalent aesthetics of western pop video of the 1990s. All this takes place in the context of authentic music-and-dance scene influenced by reggae, which makes for a charismatic and spontaneous mix of inter-cultural elements.

0:22

Realita současné černé Ameriky

0:23

Reality of modern Black America

0:24

Kahlil Joseph_m.A.A.d._2014

15' 26"

Autentická výpověď filmové instalace m.A.A.d. klade otázky, co to znamená být součástí komplexního a složitého prostředí černé reprezentace. Střídavě intimní a epický charakter vyprávění spojuje materiály z řady zdrojů tak, aby vznikl prismatický portrét lidí a ulic v Comptonu, losangeleské čtvrti obývané především Afroameričany. Kahlil Joseph se nechal inspirovat albem good kid, m.A.A.d city Kendricka Lamara z roku 2012, přičemž použil domácí videa natočená zpěvákovým strýcem v roce 1992, zpravodajské reportáže o policejním násilí i vlastní záběry, které se od každodenního života odklánějí k magickému realismu. Hudba k filmu je Josephovým remixem fragmentů Lamarových nahrávek, které zkreslil a sestříhal tak, aby zdůraznily neočekávaný rytmus střihu obrazu. Výsledná lyrika ostře zdůrazňuje příběh a vyvolává souhru mezi obrazem a zvukem a tvoří komplexní, původní a podmanivou vizi současné afroamerické komunity. Zobrazuje naštvanou duši města jako syntetizující pohled na americkou historii života černošské komunity. Někteří se snaží popřením své vlastní identity vystoupit ze stínu drsného místa černošské čtvrti, kterému se turisté i místní „bílí bohátí“ vyhýbají a jejichž existenci jen tiše potvrzují. O to hlasitěji a divočeji se projevují mladí černoši, kteří bojují o svá teritoria a práva jako zvířata v divočině a řídí se drsnými pudovými přírodními zákony. Kahlilu Josephovi se podařilo ukázat násilí spojené s gangy bez jeho explicitního zobrazení. Brutální a přizemní charakter života ostře kontrastuje s virtuózně pojatými hudebně-tanečními rap a gansta prvky surrealistického nádechu tvořící abstraktní vyprávění, jakousi vizuální metaforu, plnou působivých ikonografických symbolů černé historie, jakými je například památník Martina Luthera

0:27

Kinga. Dimenze prizmatu černé historie je přítomná kupříkladu v zobrazení muže visícího z lampy v pozici spícího netopýra, které odkazuje mimo jiné k historii lynčování. Dílo Kahlila Josepha můžeme chápat jako mnohvrstevný portrét současné afroamerické kultury, který nachází paralely v lyrické a emocionálně podmanivé tradici černošské hudby.

An authentic testimony of a film installation m.A.A.d. raises the question what it means to be a part of the comprehensive and varied environment of the black representation. An alternately intimate and epic narrative fuses material from a number of sources to paint a prismatic portrait of the people and streets of Compton, a Los Angeles district where the majority of population is African-American. Kahlil Joseph drew inspiration from the Kendrick Lamar's 2012 album good kid, m.A.A.d city, and he used home videos made by the singer's uncle in 1992, news coverage of police violence, as well as his own films which veer away from everyday life into magic realism. The soundtrack is Joseph's own remix of fragments of Lamar's recordings, which he distorted and edited to underscore the unexpected rhythm of the video edit. The resulting lyricism sharply accentuates the story, producing a harmony of the video and the audio element. The result is a complex, original and captivating vision of today's African-American culture. It shows the angry soul of the city as a synthetizing view of the American history of the life of its black community. By denouncing their identity, some have tried to step out of the shadow of a rough black neighbourhood avoided by

0:28

tourists and local “rich whites”, whose existence they only tacitly confirm. Young blacks who fight for territory and rights like animals in the wilderness, obeying rough primeval laws of nature, are, on the other hand, more vocal and wilder. Kahlil Joseph succeeded in showing gang violence without any explicit images of it. The brutal and primitive lifestyle is in a sharp contrast with masterfully executed rap and gangsta music and moves of a surrealist tinge, which make up an abstract narrative, a visual metaphor of sorts, full of iconographic symbols of the black history, such as the Martin Luther King Jr. Memorial. The prismatic dimension of black history is present in, for instance, an image of a man hanging off a street light like a sleeping bat, referencing the history of lynching, among other things. Kahlil Joseph’s work can be understood as a multi-layered portrait of modern African-American culture, which finds parallels in the lyrical and emotionally compelling tradition of black music.

0:29

0:30

0:31

Kahlil Joseph
 m.A.A.d.
 2014
 Motion picture stills
 Courtesy of the Artist

0:32

Postkolonialismus – důsledky

0:33

Post-colonialism – the consequences

0:34

John Akomfrah_Tropikos_2016

36' 41"

Film Tropikos zkoumá původní setkání prvních evropských průzkumníků s domorodými obyvateli Afriky 16. století. Velkoformátová videoinstalace se natáčela v místech Tamar Valley a Plymouth v Anglii, která mají silnou, avšak mnohdy už zapomenutou spřízněnost s otrockým průmyslem. Právě jihozápadní anglické pobřeží je místem, odkud vyplula do Afriky první britská otrokářská expedice. Následně se region, který sloužil jako zázemí pro četné další výpravy, stal primárním centrem obchodu s otroky a základem pro byrokratické funkce průmyslu. Tropikos přináší v sérii bohatých *tableaux vivants*, tichých a nehybných silně obrazově vystavěných scén, kombinace znaků, předmětů a odkazů afrického a evropského kontextu. Působivé reminiscence naznačují neoddělitelnost kolonizátorů a kolonizovaných, přičemž nám připomínají, do jaké míry prosperita a síla západních center závisela na násilném podmanění ne-západních národů. Impozantní obrazové výjevy jsou doprovázeny úryvky z historických spisů evropských námořníků, stejně jako pasážemi ze Shakespearovy Bouře a Miltonova Ztraceného ráje. Propletené texty, které se vedle bohatě zobrazené inverze kultur a národů opírají o film s halucinogenní kvalitou, nabízejí hyperrealistický sen podprahově revidující naši vlastní historii.

0:35

Tropikos explores the first meeting of pioneers from Europe with African natives in the 16th century. The large-scale video installation was filmed in Tamar Valley and Plymouth, England – two places with a strong, but now often lost connection with the slave trade. The south-west coast of England was the place from which the first British slave expedition set sail for Africa. The region, which became a base for many later expeditions, became the main hub of the slave trade – and a basis for the industry's bureaucratic functions. In the form of a series of rich *tableaux vivants*, solemn and static, strongly visual scenes, Tropikos offers combinations of signs, objects and references of African and European context. Compelling reminiscences suggest the indivisible nature of the colonists and the colonized, reminding us of the extent to which the prosperity and power of the centres of our western civilization depended on a violent subjugation of non-western peoples. Monumental images are accompanied with excerpts from the old writings of European sailors, verses from Shakespeare's The Tempest and Milton's Paradise Lost. Intertwined texts which, next to the colourfully depicted inversion of cultures and peoples, lean on a film of hallucinogenic quality, inducing us into a hyperrealistic dream which subliminally revises our own history.

0:36

0:37

0:38

0:39

Omer Fast
Continuity
2012
Video stills
Courtesy of the Artist

0:40

Omer Fast_Continuity_2012

40' 34"

Continuity zobrazuje manželský pár střední třídy prožívající příběh návratu svého syna z Afganistánu. To, co začíná jako přímočarý příběh o návratu domů do konvenčního domácího prostředí, je přerušeno vtíravými vizuálními evokacemi traumatických vzpomínek, děsivých duchů a neskutečných zjevení z války. Pomocí fantasy prvků je vykreslen zmatený stav duše válečného veterána, který se vrátil do pokojné společnosti, ve které vyrůstal. Křehká kontinuita, ať už názorů, hodnot či pohledu na život, byla otřesena. Zkušenost traumatické minulosti navždy ovlivnila budoucnost a už není dost dobře možné navázat na neměnnost přítomného. Omer Fast svým vyprávěním klade divákovi množství otázek, které vytvářejí chaos a narušují dosavadní konvenční uspořádanost příběhu. Výsledná nelineární audiovizuální esej rozostří hranice mezi dokumentem, dramatem a fantasy, čímž přispívá ke zmatení a mystifikaci diváka, který je nucen klást si stále více otázek. Nejednoznačnost se odráží ve vypravěčském stylu, který nejen vypráví, ale také opakuje, metaforizuje a mytologizuje. Zmnožené vidění reality nás nakonec přivádí k úvahám o rozporech naší vlastní totožnosti.

0:41

Continuity tells the story of a married middle-class couple living the experience of having their son return from Afghanistan. What starts out as a straightforward homecoming story, a return to a conventional family home, is soon disrupted with obtrusive visual images of traumatic memories, terrifying ghosts and apocalyptic phantoms of wars. Fantasy elements are used to depict the confused soul of the war veteran who has returned back to the peaceful life he grew up in. His fragile continuity – of views, values or outlooks on life – has been shaken. His traumatic past experiences have forever changed his future; the immutability of the present can no longer be assumed again. Omer Fast's narrative raises many questions for the viewer, creating chaos and disrupting the earlier conventional order of the story. The final non-linear audio-visual essay blurs the borders between a documentary, drama and fantasy, helping confuse and mystify the viewer who is faced with more and more questions as the film goes on. The ambiguity is reflected also in the narrative style, which not only tells the story, but also repeats, metaphorizes and mythologizes. The multiple vision of reality finally brings us to contemplation of the dichotomies of our own identity.

0:42

0:45

Shimon Attie

Stateless

2017

Video stills

Stateless © Shimon Attie 2017

0:46

Shimon Attie_Stateless_2017

7' 40"

Videoinstalace Stateless (nezávislý, bez státní příslušnosti) zahrnuje problematiku komunit, které žily nebo stále žijí v situaci, kde se vyskytly nesnáze způsobené pokračujícím politickým konfliktem nebo zrušením jejich občanství a s tím spojenými problémy s identitou. Video metaforicky zobrazuje na hře rulety zkušenost syrských běženců, kteří uprchli z války rozervaného státu a podnikli život ohrožující cestu do Evropy. V širším měřítku se tato práce zabývá skutečností, že lidská existence je vystavena nekontrolovatelným silám života a smrti. Filmové sekvence se odvíjejí jako řada pomalu se pohybujících obrazů, ve kterých skupina mladých lidí symbolizuje postavy metaforického příběhu, který je založený na jejich individuální zkušenosti exilu a útěku. Pohlcení hrou rulety se jeví fyzicky přítomní, ale mentálně nepřítomní: jejich stoický výraz, pomalé pohyby a mlčení a patetická gesta kontrastují s brutalitou jejich osudu. Přestože není vysloveno žádné slovo, zlověstný zvukový doprovod osciluje mezi dojmy z bouřlivých moří a bičováním úzkostlivého srdce, odrážením se kuličky rulety a zarytím nehtů do podložky.

0:47

The video installation Stateless (not considered a national of any state) shows communities which were, or still are, in a precarious situation caused by political conflict, war, or revocation of citizenship, and the related problems of identity. Using the metaphor of the game of roulette, the video shows the experience of seven actual Syrian refugees who have fled their war-torn country and, risking their lives, travelled to Europe. On a broader scale, the film addresses the fact that human existence is exposed to uncompromising forces of life and death. The film progresses as a series of slow-moving tableaux, in which a group of young people symbolizes characters in a metaphorical story composed of their individual experience of exile and flight. With each passing tableau, one person disappears from the game without a trace or explanation. None of the refugees in the piece had any performance or acting experience. Immersed in the game of roulette, they appear physically present, yet mentally distant: their stoic expressions, deliberate movements, silence and dispassionate gestures are in a stark contrast with their brutal fate. Not a word is spoken, and ominous music gives alternately an impression of stormy seas and the beating of an anxious heart, a roulette ball bouncing and nails digging into a tablemat.

0:48

CV

0:49

0:50

STAN DOUGLAS *1960

žije a pracuje ve Vancouveru

lives and works in Vancouver

Filmy, fotografie a instalace Stana Douglase se většinou zabývají historií a aktualizují důležité momenty minulosti v kontextu vývoje současné společnosti. Své umělecké záměry vyjadřuje pomocí celé škály technologií a médií, přičemž asociativně využívá motivy klasické hollywoodské ikonografie, ale inspiruje se také náměty ze světa literatury, a to především Samuela Becketta nebo Franze Kafky. Známé obrazy tak osvobozuje ze svého zvykového zařazení a propůjčuje jim zcela nové narativy. *Films, photographs and installations by Stan Douglas mostly deal with history – they put various historical moments in the context of the development of modern society. He expresses uses a wide range of technologies and media to express his artistic visions, employing motifs of classic Hollywood iconography; he is also inspired by fiction, especially Samuel Beckett's or Franz Kafka's writings. He frees familiar images from their customary environment, and imbues them with brand new narratives.*

0:51

JEREMY DELLER *1966

žije a pracuje v Londýně

lives and works in London

Jeremy Deller je tvůrčí osobnost pracující na poli mnoha uměleckých odvětví. Vytváří filmy, performance, výstavy, přičemž hudba pro něj hraje mimořádnou roli. Kromě jiného studoval také dějiny umění a samotné umělecké dílo chápe jako pokračující výzkum. Důležitým momentem jeho díla je fascinace světem fantazie a jeho překvapivé kombinace s prvky každodennosti, které souvisejí s tradicí pop artu a jeho hravého způsobu práce s kulturou. Deller se mimo jiné setkal dokonce s Warholem v jeho newyorské Factory, kde spolupracoval na přípravě filmového programu.

Jeremy Deller is a creative personality active in many artistic fields. He makes films, performances, exhibitions, and music plays a colossal part in all this. He also studied art, and he takes the view that a work of art is an ongoing research project. He is fascinated with the fantasy world, which is an important part of his work, which he likes to combine, in a surprising way, with elements of everyday – in this respect, he pays tribute to the tradition of pop art and its playful grasp on culture. Deller even met Warhol in his New York Factory, where he collaborated on a film project.

CECILIA BENGOLEA *1984

v Buenos Aires, žije a pracuje v Paříži

in Buenos Aires, lives and works in Paris

Tanečnice a choreografka Cecilia Bengolea nazývá tanec a performance animovaným sochařstvím, které ji umožňuje stát se zároveň objektem i subjektem. Zajímá se především o street dance, rituální tanec a dějiny umění.

Cecilia Bengolea, a dancer and choreographer, likes to call dance and performance animated sculpture; it lets her be at the same time an object and subject. Her interests lie mainly in street dance, ritual dance and the history of art.

KAHLIL JOSEPH *1981

v Seattlu, žije a pracuje v Los Angeles

in Seattle, lives and works in Los Angeles

Videa Kahlila Jospeha jsou působivým kaleidoskopickým sledem obrazů ze současné i minulé historie afro-americké komunity. Dimenze prizmatu černé historie je stále aktuálním dědictvím „prvotního hříchu Ameriky” a stojí v základech nepokojů uvnitř černošských ghett a městských gangů. Závažnost problematiky kontrastuje se snovým charakterem audiovizuálních kompozicí, které spojují nadpřirozenost magického realismu s faktickými reportážními prvky dokumentu.

Kahlil Joseph's videos represent an impressive and kaleidoscopic string of images from the recent and older history of the African-American community. The prismatic dimension of black history is a still current legacy of “America's first sin”, and is built on the foundations of black ghetto riots and inner city gangs. The seriousness of the issue is contrasted with the dreamy character of the audio-visual compositions, which marry the supernatural aspect of magic realism with real-life documentary style of the film.

0:52

JOHN AKOMFRAH *1957

v Akře, Ghana, žije a pracuje v Londýně
in Accra, Ghana, lives and works in London

Britský umělec ghanského původu se ve svých filmech zabývá průzkumem historické paměti, postkolonialismem, vztahem dočasnosti a estetiky, přičemž se často zaměřuje na momenty globální migrace. Jeho tvorba je přirozeně ovlivněná vlastní zkušeností z rodné Ghany, kde se jeho rodina zapojila do protikoloniálního hnutí. Od svých čtyř let žije v Londýně, kde v roce 1982 vystudoval sociologii. Sociologicky orientovaný pohled je patrný také v jeho umělecké tvorbě, kde se snaží postihnout klíčové otázky britské černošské identity prostřednictvím filmového média.

In his films, this British artist of Ghanaian descent researches the historical memory, post-colonialism, the relationship between temporality and aesthetics; he often focuses on moments of global migration. His work bears a direct influence of his personal experience from this native Ghana – his family was involved in the anti-colonialism movement. He has been living in London since the age of four; in 1982 he graduated in sociology. The sociologist's view is evident in his art which attempts to capture the key questions of the British black identity using the medium of film.

0:53

OMER FAST *1972

v Jeruzalémě, žije a pracuje v Berlíně
in Jerusalem, lives and works in Berlin

Omer Fast vyrůstal v Izraeli a New Yorku, nyní žije a pracuje v Berlíně. Zázemí jeho tvorby tedy pochází z různých kultur a prostředí a vyplývá z jeho životní zkušenosti. Možnosti propojení více světů a způsobů uvažování se staly jedním z klíčových témat jeho videoinstalací. Momenty těchto průniků se odrážejí také ve formě jeho filmů, které existují mimo rámec žánrové zařaditelnosti, a stávají se multimediálním mixem odpovídajícím multikulturní tematice.

Omer Fast grew up in Israel and New York, and he presently lives and works in Berlin. His art has a background in many cultures and environments, and has roots in his personal life experience. The possibilities of connecting multiple worlds and mindsets became one of the key themes of his video installations. The moments of such interchanges also influence the form of his films, which exist outside genre boundaries, and become a multimedia mix reciprocal to the multicultural subject.

SHIMON ATTIE *1957

v Los Angeles, žije a pracuje v New Yorku
in Los Angeles, lives and works in New York

Nepříliš často reflektovaná kulturní, historická a etnická rozdílnost západního a východního pobřeží Spojených států je jedním z klíčových momentů tvorby Shimona Attieho. Zabývá se vztahy mezi místy, pamětí a identitou, které souvisejí s lokálními komunitami a otázkami udržitelnosti a ztráty kulturních hodnot, společenského traumatu a možností jejich obnovy na poli prolínání mezikulturních vztahů.

The rarely reflected cultural, historical and ethnic diversity of America's East Coast and West Coast is one of the principal moments in Shimon Attie's work. Other bodies of Attie's work have created new representations of 20th and 21st century European history. He explores relationships between places, memory and identity associated with local communities, and the questions of sustainability and loss of cultural values, as well as the possibility of their rehabilitation within the field of inter-cultural relationships.

0:54

DOMESTIC ARENAS

John Akomfrah, Shimon Attie, Jeremy Deller & Cecilia Bengolea, Stan Douglas, Omer Fast, Kahlil Joseph
Galerie Rudolfinum, 19. 1. – 18. 3. 2018

Kurátor výstavy **Exhibition curator**
Petr Nedoma

Asistentka kurátora **Assistant curator**
Šárka Komedová

Autoři textů **Authors of the texts**
Petr Nedoma, Šárka Komedová

Překlad **Translation**
Sabina Pope

Redakce **Editor**
Zuzana Kosařová

Design **Design**
Patrik Svoboda

Instalace a osvětlení **Installation and lighting**
Vetamber

Administrace **Administration**
Lenka Hachlincová

Produkce **Production**
David Korecký

PR, marketing **PR and marketing**
Martina Freitagová, Tereza Škvárová

Asistentka galerie **Gallery assistant**
Oxana Ondříčková

Generální partner **General partner**

J&T BANKA

Partner výstavy **Exhibition partner**

nadační fond avast

Mediální partneři **Media partners**

LIDOVÉ NOVINY

Reprodukce na vizuálu výstavy **Campaign image**

Jeremy Deller and Cecilia Bengolea, *Bom Bom's Dream*, 2016. Video still.
Courtesy of the Artists and The Modern Institute/Toby Webster Ltd, Glasgow

Reprodukce na obálce **Cover image**

Kahlil Joseph, *m.A.A.d.*, 2014. Motion picture still.
Courtesy of the Artist

Galerie Rudolfinum

Alšovo nábřeží 12, CZ-110 00 Praha 1

www.galerierudolfinum.cz

Otevírací doba

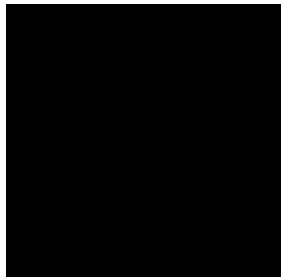
Út-St, Pá-Ne 10-18, Čt 10-20

Pondělí zavřeno

Opening time

Tue-Wed, Fri-Sun 10-18, Thu 10-20

Monday closed

0:59

